

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Mostě rozhodl soudkyní JUDr. Romanou Malou ve věci

žalobkyně: [redacted], narozená [redacted]
bytem [redacted], [redacted]
zastoupená advokátem Mgr. Romanem Šťastným
sídlem Ovocný trh 573/12, 110 00 Praha

a
účastníka: **Česká republika - Státní pozemkový úřad**, IČO 01312774
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3 - Žižkov
zastoupený advokátem JUDr. Adamem Rakovským
sídlem Václavská 316/12, 120 00 Praha 2

o žaloba o věci o níž bylo rozhodnuto jiným orgánem

takto:

- I.** Žaloba žalobkyně na přezkoumání rozhodnutí Pozemkového úřadu v Mostě se sídlem v Mostě, ul. Radniční č. j. PÚ 486/2009/Fe/Re470 ze dne 13. 11. 2009 se zamítá.
- II.** Žalobkyně je povinna zaplatit účastníkovi na nákladech řízení částku 11 397,15 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
- III.** Žalobkyni se vrací soudní poplatek ve výši 2 000 Kč prostřednictvím pokladny zdejšího soudu.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně svojí žalobou požadovala rozhodnutí, že je vlastnící nemovitostí původně označených parc. č. [redacted] a parc. č. [redacted] v knihovní vložce zemských desek č. [redacted] pro katastrální území

Shodu s prvopisem potvrzuje Renata Petrovičová.

██████████. Argumentovala tím, že dne 1. 7. 2009 uplatnila nárok na vydání nemovitostí podle § 9 zák. č. 229/1991 Sb. o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen „zákon o půdě“) před Ministerstvem zemědělství, Pozemkovým úřadem v Mostě. Dne 20. 11. 2009 obdržela žalobkyně usnesení ze dne 13. 11. 2009, kterým Pozemkový úřad v Mostě rozhodl, že žalobkyně není vlastníkem shora označených parcel. Dle žalobkyně pozemkový úřad ve svém odůvodnění uvedl, že není možné uvést stav dle katastru nemovitostí a zjistit povinnou osobu k předmětným nemovitostem. Žalobkyně je ██████████, ██████████ po oprávněné osobě ██████████, ██████████. Žalobkyně tak dovozuje svá práva podle zákona o půdě vyplývající z ustanovení § 4 odst. 2, písm. a), b), c) zákona o půdě. Dále má žalobkyně za to, že pozemkový úřad se dopustil vadného výkladu restitučních zákonů a na skutkovou situaci původního vlastníka je nesprávně aplikoval. Skutečnost, že ██████████ sám není výslovně uveden jako restituční titul v § 6 odst. 1 zák. č. 229/1991 Sb. dle žalobkyně neznamená, že způsob odnětí majetku původnímu vlastníku ██████████ při důkladném přešetření skutkových okolností nelze podřadit pod některý z obecných restitučních titulů (evidentně pak pod restituční titul dle ust. § 6 odst. 1, písmeno r) zákona o půdě – politická perzekuce. Příliš úzký pohled pozemkového úřadu neodpovídá účelu restitučních předpisů. V doplnění žaloby má žalobkyně za to, že jí svědčí hned více různých restitučních titulů, a to jednak dle zákona o půdě dle § 6 odst. 1, písmeno r), g), n), o), p), dále pak dle dekretu č. 12/1945 Sb. – restituční titul dle zákona č. 243/1992 sb., kdy majetek původního vlastníka byl zabaven z důvodu, že se jednalo o osobu německé národnosti, což v případě ██████████ nepřicházelo vůbec v úvahu.

2. Rozhodnutím ze dne 26. 6. 2023 byla žaloba zamítnuta po zjištění, že žalobkyně není dědičkou po ██████████, když žalobkyně argumentovala smlouvou o zcizení dědictví uzavřenou s panem ██████████ dle ust. § 1714 ze dne 24. 5. 2022. V prvním svém rozhodnutí soud uzavřel, že nabyvatel dědictví vstupuje do některých procesních práv dědice, toto se uskutečňuje smlouvou, uzavřením smlouvy tak dědické právo přejde na nabyvatele, smlouva o zcizení dědictví vyžaduje formu veřejné listiny, tj. notářského zápisu, což v tomto případě splněno nebylo. Dále původně žalobkyně argumentovala probíhajícím řízením o určení dědice započatým u Okresního soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 16 C 210/2013, žaloba byla zamítnuta rozhodnutím ze dne 1. 2. 2017, rozsudek Okresního soudu byl potvrzen rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích č. j. 5 Co 1147/2017-710 a rozsudkem Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 24 Cdo 2685/2018 bylo v neprospěch žalobkyně ukončeno též dovolací řízení.
3. Proti rozhodnutí soudu prvního stupně ze dne 26. 6. 2023 bylo podáno odvolání, rozsudek Okresního soudu byl zrušen usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 95 Co 199/2023-172 ze dne 13. 2. 2024. Ke zrušení rozsudku došlo z několika důvodů, kdy okresní soud vedl řízení pouze se žalobkyní, takový postup byl odvolacím soudem shledán rozporným se zákonem a to i za situace, kdy správní orgán taktéž jednal pouze se žalobkyní, když považoval za nadbytečné jednat s osobou povinnou, ale podle zákona o půdě s povinnou osobou jednat měl. Za této situace měl tedy Okresní soud v řízení podle části páté o.s.ř. povinnou osobu přibrat podle § 250 a) odst. 2 o.s.ř., neboť okruh účastníků řízení podle části páté o.s.ř. není určován tím, s kým správní orgán jako s účastníkem skutečně jednal a taktéž není rozhodné, zda žalobkyně v žalobě další účastníky řízení označila. Významné je jen to, kdo se stal v souladu se zákonem účastníkem řízení před správním orgánem, tedy s kým mělo být v řízení před správním orgánem opravdu jednáno, jako s účastníkem řízení.
4. Okresní soud tedy usnesením č. j. 12 C 47/2012-175 ze dne 5. 4. 2024 přibrat do řízení účastníka a dále pak jednal s účastníkem řízení – ČR Státní pozemkový úřad Praha. Z vyjádření účastníka bylo zjištěno, že Pozemkový úřad v Mostě, jako správní orgán při svém rozhodování zohlednil všechny skutečnosti potřebné pro rozhodnutí, věc posoudil přeléhavě i po stránce právní a to

podle zák. o půdě č. 229/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů, když správní orgán dospěl k závěru, že žalobkyně není a ani v době uplatnění restitučního nároku na vydání pozemků dle zákona o půdě nebyla oprávněnou osobou dle § 4 zák. o půdě. Dále správní orgán dospěl k závěru, že není možné uvést stav předmětných pozemků dle stavu v příslušném katastru nemovitostí a ani zjistit povinnou osobu k případnému vydání předmětných pozemků dle zákona o půdě. Dále účastník odkázal na rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 2. 2024, kdy z usnesení odvolacího soudu mimo jiné vyplývá závěr, že rozhodnutí správního orgánu, jehož přezkum je předmětem tohoto soudního řízení, bylo správné, kdy soud prvního stupně má i nadále postupovat při svém rozhodování v souladu s opakovaně vyslovenými názory ústavního soudu, že k přechodu vlastnického práva u majetku [REDAKCE] [REDAKCE] na Zemi českou došlo ex lege s účinností zákona č. 143/1947 Sb. Dle účastníka, k čemuž dospěl dle účastníka i odvolací soud, v daném případě nejsou důvody pro nahrazení rozhodnutí správního orgánu a to ze strany soudu rozhodnutím dle § 250 j) o.s.ř., tj., že o sporu má být rozhodnuto jinak, než rozhodl správní orgán. Nemovitosti přešly na stát dle zák. č. 143/1947 Sb. dne 13. 8. 1947 (ke dni účinnosti zákona), dle uvedeného zákona došlo ke změně v osobě vlastníka majetku, kdy se jednalo o přechod vlastnického práva nikoli o převod a k nabytí vlastnického práva státem nebylo zapotřebí vkladu vlastnického práva, k nabytí vlastnického práva k nemovitostem a intabulaci dle § 431 obecného zákoníku občanského bylo třeba jen u převodu nemovitostí. Dle vyjádření účastníka nemovitosti nepřešly na stát žádným způsobem uvedeným v § 6 zák. o půdě, nemovitosti přešly na stát v důsledku zák. č. 143/1947 Sb.

5. Po zrušení rozhodnutí odvolacím soudem žalobkyně jednak podala návrh na přerušení řízení z důvodu probíhajícího pozůstalostního řízení u Okresního soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 54 D 97/2006 a to podle § 109 odst. 2 písm. c) o.s.ř., neboť skončením pozůstalostního řízení bude postaveno najisto, zda je žalobkyně (částečnou) dědičkou po [REDAKCE], tedy oprávněnou osobou podle § 4 odst. 2 písm. a) či b) zákona o půdě, respektive podle § 2 odst. 3 písm. a) či b) zák. č. 243/1992 Sb. Žalobkyně očekává, že bude shledána částečnou dědičkou i s ohledem na uzavřenou smlouvu o zcizení dědictví s [REDAKCE]. [REDAKCE] podle § 1714 odst. 1 OZ. Dále žalobkyně podala návrh na zrušení tzv. [REDAKCE], který nebyl a není platným a účinným zákonem, žalobkyně proto žádá, aby soud tuto neplatnost a protiústavnost sám shledal, případně navrhnul sám zrušení tzv. [REDAKCE] ústavnímu soudu podle článku 95 odst. 2 ústavy, protože o jeho ústavnosti lze vážně pochybovat a ústavní soud ho doposud meritorně nikdy nepřezkoumával. Posléze tedy žalobkyně shrnula, že je oprávněnou osobou ve smyslu restitučních předpisů, a to buď a) podle § 4 odst. 2 písm. a) či b) zák. č. 229/1991 respektive podle § 2 odst. 3 písm. a) či b) zák. č. 243/1992 Sb. coby [REDAKCE] nebo b) podle § 4 odst. 2 písm. c) zák. o půdě, respektive podle § 2 odst. 3 písm. c) zák. č. 243/1992 jako [REDAKCE]. Dále žalobkyně shrnula, že co se týče restitučních titulů nejprve podle zák. 243/1992 Sb. tak jednak [REDAKCE] pozbyl pozemky již v roce 1940, kdy mu je zabavilo [REDAKCE] a nebyly mu nikdy vráceny a ani nebyl nijak odškodněn, což zakládá restituční titul podle § 2 odst. 2 zák. č. 243/1992 Sb. případně ztratil pozemky podle Benešova dekretu č. 12, ač se nikdy neprovinil proti Československému státu, což zakládá restituční titul podle § 2 odst. 1 shora uvedeného zákona.
6. Dle žalobkyně, pokud se tedy jedná o restituční titul podle § 2 odst. 2 zák. č. 243/1992 Sb. (zabavení pozemků [REDAKCE], tak dle žalobkyně [REDAKCE] pozbyl majetek včetně pozemků v srpnu 1940, kdy mu ho zabavila [REDAKCE] ([REDAKCE]), stalo se tak nařízením [REDAKCE]. Po skončení 2. světové války byly přijaty restituční předpisy na nápravu křivd způsobených nacistickým režimem mimo jiné dekret prezidenta republiky č. 5/1945 Sb. o neplatnosti některých majetkoprávních jednání z doby nesvobody a národní správě majetkových hodnot Němců, Maďarů, zrádců a kolaborantů a některých organizací a ústavů (Benešův dekret č. 5) a dále zákon č. 128/1946 Sb. o neplatnosti

některých majetkově právních jednání z doby nesvobody a o nárocích z této neplatnosti a z jiných zásahů do majetku vcházejících (zák. č. 128). [redacted] přesto pozemky (ani jiný majetek) nebyly vráceny i když k zabavení majetku došlo kvůli otevřenému protinacistickému postoji [redacted]. Dále k restitučnímu titulu podle § 2 odst. 1 zák. č. 243/1992 Sb. (zneužití Benešova dekretu č. 12), tak [redacted] ztratil majetek včetně pozemků zneužitím shora uvedeného dekretu, kdy dle žalobkyně důkazem toho je zejména konfiskační vyhláška Okresního národního výboru v Českých Budějovicích ze dne 4. 10. 1945 ve které byl [redacted] označen osobou německé národnosti a ve které se výslovně uvádí „že mu byl vyhlášením citovaného dekretu zemědělský majetek v Čechách a na Moravě podle § 1 odst. 1 citovaného dekretu zkonfiskován pro účely pozemkové reformy“. Dále žalobkyně uvedla, že pokud ztratil [redacted] pozemky na základě Benešova dekretu č. 12 (k 23. 6. 1945), nemohl je ztratit znovu dle [redacted] k 13. 8. 1947. Dále žalobkyně ve svém písemném vyjádření k použití restitučních titulů podle zákona o půdě uvedla, že se Pozemkový úřad v Mostě ani restitučním titulem podle § 6 zák. o půdě nezabýval se závěrem, že pozemky přešly na stát účinností tzv. [redacted] a nebyla tedy splněna podmínka, že majetek přešel na stát v rozhodném období (25. 2. 1948 až 1. 1. 1990). Pokud se shora žalobkyně vyjadřovala v tom smyslu, že navrhovala zákon [redacted] předložit ústavnímu soudu, pokud sám okresní soud neshledá jeho protiústavnost, tak dle žalobkyně i kdyby byl tzv. [redacted] platným a účinným zákonem, nemohly pozemky přejít k 13. 8. 1948 na stát, neboť vlastnické právo přecházelo až vkladem (intabulací) do pozemkových knih, k čemuž u pozemků došlo až 7. 8. 1948, tedy v rozhodném období. Podle zák. č. 946/1811 Sb. (obecný zákoník občanský nebo OZO) se vlastnické právo nabývalo a pozbývalo až zápisem do pozemkových knih, případné výjimky musely být stanoveny zvlášť, tzv. [redacted] žádnou výjimku ze všeobecně použitelného principu intabulace nestanovil. Dle žalobkyně jí podle zákona o půdě svědčí hned několik restitučních titulů a to podle § 6 odst. 1 písm. g) zák. o půdě (občan zdržující se v cizině zanechal nemovitosti na území republiky, podle písm. n) (vyvlastnění bez náhrady), podle písm. o) (znárodnění nebo zestátnění vykonané v rozporu s tehdy platnými zákonnými předpisy nebo bez vyplacení náhrady), podle písm. p) (převzetí nemovitosti bez právního důvodu), podle písm. r) (politická perzekuce nebo postup porušující obecně uznávaná lidská práva svobody).

7. Ohledně tvrzení žalobkyně, že je osobou oprávněnou, a tedy dědičkou po [redacted] [redacted] a tedy nositelkou vlastnického práva k předmětným nemovitostem, soud provedl navržené důkazy listinné. Z křestního listu bylo zjištěno, že [redacted] se narodil dne [redacted] a ze záznamu o úmrtí bylo zjištěno, že k úmrtí došlo dne [redacted]. Dále byl proveden důkaz rodným listem [redacted], ze kterého bylo zjištěno, že tento se narodil dne [redacted]. Bylo zjištěno, že [redacted] s právní účinností, že tento nabyde všech práv jako [redacted] a to zejména zákonné právo na dědický podíl a povinnostmi s ohledem na budoucí pozůstalost, kterou získá [redacted] [redacted] projevila souhlas též [redacted], což bylo zjištěno ze souhlasného prohlášení ze dne [redacted]. Z veřejné poslední vůle [redacted] bylo zjištěno, že tento ustanovil svým dědicem za situace, kdy nezanechá žádných mužských potomků, [redacted]. Ze závěti [redacted] a jejího dodatku ze dne [redacted] bylo zjištěno, že byl povolán jako univerzální dědic nejdříve nejstarší [redacted] a poté [redacted], narozený [redacted]. Dle smlouvy o zcizení dědictví uzavřené podle § 1714 a násl. o. z. č. 89/2012 Sb. v platném znění uzavřené mezi [redacted], narozeným [redacted] jako zcizitelem dědického práva a žalobkyní jako nabyvatelkou

dědického práva bylo zjištěno, že tato smlouva byla uzavřena dne 29. 4. 2022, resp. tohoto dne podepsána žalobkyní.

8. Dále bylo zjištěno, že žalobkyně byla usnesením Okresního soudu v Českých Budějovicích sp. zn. 54 D 97/2006 ze dne 18.6.2013 odkázána na podání žaloby na určení, že je dědičkou po zůstaviteli zemřelém [REDAKCE]. Dne 15. 4. 2005 podala dle shora uvedeného usnesení návrh na zahájení a provedení dědického řízení. Žaloba o určení dědice byla u Okresního soudu v Českých Budějovicích vedena pod sp. zn. 16 C 210/2013 a rozhodnutím ze dne 1. 2. 2017 byla žaloba zamítnuta. V odvolacím řízení byl rozsudek Okresního soudu v Českých Budějovicích potvrzen (rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích č.j. 5 Co 1147/2017-710 ze dne 21. 2. 2018), v dovolacím řízení bylo dovolání žalobkyně zamítnuto pod sp. zn. 24 Cdo 2685/2018 rozhodnutím ze dne 4. 10. 2022.
9. Z listinných důkazů bylo dále zjištěno, že otec žalobkyně [REDAKCE] závětí ze dne [REDAKCE] a dále dodatku k závěti ze dne [REDAKCE] (dodatek ze dne [REDAKCE]), uvedl, jaký majetek z pozůstalosti žalobkyni náleží a dále též odkazoval na dohodu s univerzálním dědicem s vyloučením právní cesty.
10. Z dohody o společném postupu uzavřené mezi žalobkyní a p. [REDAKCE] nar. [REDAKCE] a ze smlouvy o zcizení ze dne 24. 5. 2022 bylo zjištěno, že [REDAKCE] smlouvou zcizuje id.1/4 dědického práva po [REDAKCE], které pro něj vyplývá ze závěti [REDAKCE] a ze závěti jeho nežijícího dědice [REDAKCE] žalobkyni, [REDAKCE].
11. Posléze soud doplnil dokazování o předložený důkaz označený – [REDAKCE] ([REDAKCE]) ze dne [REDAKCE] ze kterého bylo zjištěno, že veškerý majetek [REDAKCE] narozeného dne [REDAKCE] se tímto ze státně policejních důvodů zabavuje. Do tohoto zabavení spadají tudíž také veškeré nároky [REDAKCE] na pozůstalost [REDAKCE] zemřelého dne [REDAKCE] k této pozůstalosti se bez výjiměčně přihlásil jako jediný dědic [REDAKCE].
12. Z konfiskační vyhlášky ze dne 4. 10. 1945 bylo zjištěno, že [REDAKCE] byl vyhlášením citovaného dekretu č. 12 ze dne 21. 6. 1945 o konfiskaci a urychleném rozdělení zemědělského majetku Němců, Maďarů, jakož i zrádců a nepřátel Českého a Slovenského národa zkonfiskován zemědělský majetek v Čechách a na Moravě pro účely pozemkové reformy. Dále z informace o některých majetkoprávních vztazích [REDAKCE] ze dne [REDAKCE] adresováno federálnímu Ministerstvu financí soud zjistil, že v této zprávě se podává, že veškerý zemědělský majetek [REDAKCE] byl konfiskován podle § 1 odst. 1 písm. a) dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. a to na základě vyhlášky ONV v Českých Budějovicích ze dne 4. 10. 1945 v závěru tohoto vyjádření pak bylo uvedeno, že Správa pro věci majetkové a devizové se domnívá, že zemědělský majetek byl tedy konfiskován podle dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb., ostatní nezemědělský majetek pak podléhal konfiskaci ex lege podle dekretu prezidenta republiky č. 108/1945 Sb., u zákona č. 143/1947 Sb. šlo tedy pouze o převod majetku již dříve konfiskovaného a nikoli teprve opatření konfiskující.
13. Podle § 244 odst. 1 o.s.ř. rozhodl-li orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku, orgán zájmové nebo profesní samosprávy, popřípadě smírcí orgán zřízený podle zvláštního právního předpisu podle zvláštního zákona o sporu nebo o jiné právní věci, která vyplývá ze vztahu soukromého práva a nabylo-li rozhodnutí správního orgánu právní moci, může být tatáž věc projednána na návrh v občanském soudním řízení. Dle ustanovení § 246 odst. 1 o.s.ř. k návrhu je oprávněn ten, kdo tvrdí, že byl dotčen na svých právech rozhodnutím správního orgánu, kterým byla jeho práva nebo povinnosti založena, změněna, zrušena, určena nebo zamítnuta. Tento návrh se nazývá žalobou. Dle ustanovení § 247 odst. 1, 2 o.s.ř. žaloba musí být podána ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí správního orgánu, zmeškání této lhůty

nelze prominout Žaloba je nepřipustná, jestliže žalobce nevyužil v řízení před správním orgánem řádné opravné prostředky nebo jestliže jím uplatněné řádné opravné prostředky nebyly správním orgánem pro opožděnost projednány. Dle ustanovení § 250a odst. 1 o.s.ř. účastníky řízení jsou žalobce a ti, kdo byli účastníky řízení před správním orgánem. Dle ustanovení § 4 odst. 1, 2 zák. č. 229/1991 Sb. o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku oprávněnou osobou je státní občan České a Slovenské federativní republiky, jehož půda, budovy a stavby patří k původní zemědělské usedlosti přešly na stát nebo jiné právnické osoby v době od 25. 2. 1948 do 1. 1. 1990 způsobem uvedeným v § 6 odst. 1. Zemřela-li osoba, jejíž nemovitost přešla v době od 25. 2. 1948 do 1. 1. 1990 do vlastnictví státu nebo jiné právnické osoby jsou oprávněnými osobami, pokud jsou státními občany České a Slovenské federativní republiky, fyzické osoby v tomto pořadí: a) dědic ze závěti, jež byla předložena při dědickém řízení, který nabyt celého dědictví, b) dědic ze závěti, který nabyt dědictví, avšak pouze v míře odpovídající jeho dědickému podílu, c) děti a manžel osoby uvedené v odst. 1, všichni rovným dílem, d) rodiče osoby uvedené v odstavci 1, e) sourozenci osoby uvedené v odstavci 1. Dle ustanovení § 2 odst. 3 zák. č. 243/1992 Sb., kterým se upravují některé otázky související se zákonem č. 229/1991 Sb., kdy oprávněnou osobou je státní občan České a Slovenské federativní republiky, který ztratil majetek podle dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. o konfiskaci a urychleném rozdělení zemědělského majetku Němců, Maďarů, jakož i zrádců a nepřátel Českého a Slovenského národa nebo dekretu prezidenta republiky č. 108/1945 Sb. o konfiskaci nepřátelského majetku a fondech národní obnovy. Dle ustanovení § 1714 - 1720 o. z. dědictví lze zcizit po smrti zůstavitele; je-li smlouva uzavřena dříve, nepřihlíží se k ní. Zcizením dědictví vstupuje nabyvatel do práv a povinností náležících k pozůstalosti. Smlouva vyžaduje formu veřejné listiny, tedy notářského zápisu (§ 3026 odst. 2 o. z.), smlouva uzavřena jinou formou by byla neplatná, neplatnost lze charakterizovat jako neplatnost absolutní (komentář o. z. k § 1714 o.z.).

14. Závěr o skutkovém stavu učinil soud následující. Z rozhodnutí Ministerstva zemědělství - Pozemkového úřadu v Mostě bylo zjištěno, že nebylo vyhověno žalobkyni, když uplatnila restituční nárok a bylo rozhodnuto, že není vlastníkem parcely č. [REDAKCE] a [REDAKCE] v k.ú. [REDAKCE] zapsaných v zemských deskách č. kn. vložky [REDAKCE]. V rozhodnutí bylo argumentováno tím, že tyto nemovitosti přešly do vlastnictví státu dle § 1 z.č. 143/1947 Sb. o převodu vlastnictví majetku [REDAKCE] na zemi Českou, nemovitosti přešly na stát před rozhodným obdobím, tj. před 25.únorem 1948 Sb., použití zákona č. 229/1991 Sb. je tedy dle shora uvedeného rozhodnutí pozemkového úřadu vyloučeno. Dle uvedeného rozhodnutí nelze na případ žalobkyně aplikovat ani zákon č. 243/1992 Sb., který se sice vztahuje na nemovitosti přešlé do vlastnictví státu před 25.únorem 1948, vztahuje se však pouze na nemovitosti, které původní vlastník pozbyl konfiskací, případně pozbyl majetek v období od 29. září 1938 do 8. 5. 1945 a nelze jej proto rozšiřovat na majetek odňatý dle zákona č. 143/1947 Sb.
15. Dále bylo zjištěno, že žalobkyně byla usnesením Okresního soudu v Českých Budějovicích sp. zn. 54 D 97/2006 ze dne 18.6.2013 odkázána na podání žaloby na určení, že je dědičkou po zůstaviteli zemřelém [REDAKCE]. Dne 15. 4. 2005 podala dle shora uvedeného usnesení návrh na zahájení a provedení dědického řízení. Žaloba o určení dědice byla u Okresního soudu v Českých Budějovicích vedena pod sp. zn. 16 C 210/2013 a rozhodnutím ze dne 1. 2. 2017 byla žaloba zamítnuta. V odvolacím řízení byl rozsudek Okresního soudu v Českých Budějovicích potvrzen (rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích č.j. 5 Co 1147/2017-710 ze dne 21. 2. 2018), v dovolacím řízení bylo dovolání žalobkyně zamítnuto pod sp. zn. 24 Cdo 2685/2018 rozhodnutím ze dne 4. 10. 2022.
16. Dále z listinných důkazů bylo zjištěno, že otec žalobkyně [REDAKCE] závěti [REDAKCE] dne [REDAKCE] a dále dodatku k závěti ze dne [REDAKCE] (dodatek ze dne [REDAKCE]), uvedl, jaký

majetek z pozůstalosti žalobkyni náleží a dále též odkazoval na dohodu s univerzálním dědicem s vyloučením právní cesty.

17. Z dohody o společném postupu uzavřené mezi žalobkyní a [redacted] nar. [redacted] a ze smlouvy o zcizení ze dne 24. 5. 2022 bylo zjištěno, že [redacted] smlouvou zcizuje id.1/4 dědického práva po [redacted], které pro něj vyplývá ze závěti [redacted] a ze závěti jeho nežijícího dědice [redacted].
18. Dle shora uvedeného má soud za to, že žalobkyně není a ani v době uplatnění nároku na vydání nemovitosti dle z. č. 229/1991 Sb. před Ministerstvem zemědělství Pozemkovým úřadem v Mostě nebyla oprávněnou osobou ve smyslu ust. § 4/2 a), b) z. č. 229/1991 Sb., žaloba na určení dědice u Okresního soudu v Českých Budějovicích byla zamítnuta, když její podání bylo vyvoláno průběhem dědického řízení po [redacted], jiný výsledek nepřineslo ani odvolací a dovolací řízení. Pokud ohledně svého postavení coby dědičky po [redacted] žalobkyně dále argumentovala uzavřenou smlouvou o zcizení dědictví s [redacted] dle ust. § 1714 a násl. OZ, tak toto ustanovení je sice zahrnuto na závěr ustanovení o dědickém právu, z komentáře OZ však vyplývá, že se zcizení děje smlouvou, ke zcizení dochází úplatně i bezúplatně, nabyvatel dědictví vstupuje do některých procesních práv dědice, uzavřením smlouvy tak dědické právo přejde na nabyvatele, smlouva o zcizení dědictví však vyžaduje formu veřejné listiny tj. notářského zápisu dle ust. § 3026 odst. 2 obč. zák. V tomto případě toto splněno nebylo, pokud je uzavřena jinou formou, je absolutně neplatná, do práv a povinností dědice vstupuje nabyvatel až platnou smlouvou o zcizení dědictví. Zcizení dědictví je institutem práva obligacního, v podstatě se dle ust. § 1714 obč. zák. jedná o koupi dědictví buď za úplatu nebo bezplatně a žalobkyně by vstoupila do dědických práv až uzavřením platné smlouvy nikoli zpětně k uplatnění restitučního nároku. Dle názoru soudu je však žalobkyně oprávněnou osobou coby [redacted] (§ 2/3 c) z. č. 243/1992 Sb., § 4/2 c) z. č. 229/1991 Sb.), i z tohoto důvodu nebylo řízení přerušeno, neboť o oprávněné osobě není pochyb.
19. Soud však má i nadále za to, že k přechodu majetku [redacted] na zemi českou došlo ex lege ze zákona resp. účinností zákona [redacted] č. 143/1947 Sb. tj. ke dni 13. 8. 1947. Soud by odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu a také Ústavního soudu a z těch novějších sp. zn. 28 Cdo 2735/2018 a rozhodnutí Ústavního soudu II.ÚS 4323/18 z 19. 2. 2019. Dle těchto rozhodnutí k nabytí vlastnictví státem došlo na podkladě předmětného právního předpisu a nebylo potřeba jeho vkladu do pozemkových knih. Rozhodnutí dovolacího i Ústavního soudu se ustálilo na závěrech, že nemovitosti dotčené z. 143/1947 Sb. přešly na stát účinností tohoto zákona a jejich vydání se nelze domáhat ani podle z. č. 243/1992 Sb. ani na základě z. o půdě, když k přechodu vlastnictví došlo mimo rozhodné období (22 Cdo 2554/2003, IV. ÚS 225/04, 28 Cdo 2343/2013, III. ÚS 783/14, 28 Cdo 4841/2014, II. ÚS 312/17, II. ÚS 2477/08). Dále z rozhodnutí Ústavního soudu již citovaného má soud za to, že již v řadě případů, a to přímo v řízeních o ústavních stížnostech týkajících se žalobkyně, byla potvrzena ústavně právní konformita výkladu, že k přechodu majetku [redacted] na český stát došlo ex lege účinností z. č. 143/1947 Sb. (I. ÚS 206/97, IV. ÚS 207/97, III. ÚS 289/97, III. ÚS 122/02). Z rozhodnutí Ústavního soudu II. ÚS 4323/18 pak ještě vyplývá, že žalobkyně též odkazovala na odůvodnění soudu I. stupně, který konstatoval, že přechod dotčeného majetku na stát dle z. č. 143/1947 Sb. byl prachsprostou krádeží, zároveň však zdůraznil, a v tomto rozhodnutí činí i Ústavní soud, že účelem restitučních zákonů nebylo a ani nemohlo být, odstranění všech majetkových křivd. Za situace, kdy uvedená majetková křivda nespadá do období pro účely žádného z restitučních zákonů, nemohou soudy aktivisticky nahrazovat vůli zákonodárce a rozsah restitucí svévolně rozšiřovat Dle rozhodnutí 28 Cdo 4841/2014 a na něj navazující II. ÚS 312/17 se společnost restitučními zákony snaží alespoň částečně zmírnit

následky minulých majetkových a jiných křivd, je věcí státu jakým způsobem a jaké podmínky pro restituce stanoví, přičemž soudy mohou postupovat pouze v rámci takto stanovených podmínek, zákonodárce vymezil časově, věcně a personálně okruh vztahů, na něž se vztahuje nárok na odškodnění, z čehož lze dovodit, že měl vůli zasáhnout do existujících majetkových poměrů pouze v omezené míře a jen u těch vztahů, jejichž nápravu považoval za žádoucí a možnou. Již v tomto řízení se žalobkyně domáhala nápravy dle z. č. 243/1992 Sb., zák. č. 229/1991Sb., zneužití dekretu prezidenta rep. č. 12/1945. Z hlediska z. č. 229/1991 Sb. není oprávněnou osobou, neboť k odnětí majetku došlo před rozhodným datem, pokud by žalobkyně byla oprávněnou osobou podle z. č. 243/1992 Sb., pak byl její nárok prekludován, zákon omezil propadnou lhůtu do 31. 12. 1992 k uplatnění nároků, žalobkyně nárok uplatnila dne 29. 1. 1993, v den, kdy jí bylo uděleno československé státní občanství (rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 4841/2014). Dle dovolacího soudu se postupovalo dle z. č. 143/1947 Sb., který byl speciálním konfiskačním zákonem, který dopadal výlučně na majetek [REDAKCE], nelze nemovitosti vydat podle žádného z obou restitučních zákonů. Použití zákona č. 229/1991 je vyloučeno, protože přechod vlastnictví nespadá do rozhodného období, ale došlo k němu před 25. 2. 1948. Použití z. 243/1992 Sb. je také vyloučeno, protože ačkoli se tento zákon vztahuje na období před 25. 2. 1948, netýká se jiného majetku, než toho kterého vlastník pozbyl dle dekretů prezidenta č. 12/1945 Sb., nebo 108/1945 Sb. a nelze jeho působnost rozšiřovat na majetek odňatý z. č. 143/1947 Sb. Otázku vztahu dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 a zákona č. 143/1947 Sb. Nejvyšší soud již řešil v rozsudku sp. zn. 22 Cdo 2554/2003 a uvedl, kdy v případech kdy deklaratorní rozhodnutí správního orgánu o konfiskaci podle dekretu nenabýlo právní moci, nelze zemědělský majetek, jehož se rozhodnutí týkalo považovat za zkonfiskovaný. Nepravomocnému správnímu rozhodnutí ze dne 4.10.1945 proti kterému podal [REDAKCE] odvolání a námitky, o nichž nebylo rozhodnuto, nelze přiznat žádné právní účinky, neboť ty by byly spojeny jen s jeho právní mocí. Dotčený majetek nepřipadl státu konfiskací podle uvedeného dekretu (sp. zn. 22 Cdo 2554/2003) a ani stát na něj takto nepohlížel, neboť [REDAKCE] v době svého pobytu v zahraničí během okupace jako zásadní odpůrce nacismu a hitlerismu se nedopustil vůči Českému národu žádné zrady a proto nebylo možné v tomto případě použít dekretu prezidenta republiky o konfiskaci majetku zrádců a nepřátel (dekrety č. 12/1945 Sb a č. 108/1945 Sb.). Zákonodárce přijetím zákona [REDAKCE] vyjádřil svůj jednoznačný náhled na otázku, zda majetek [REDAKCE] podléhal konfiskaci podle prezidentských dekretů. Kdyby měl za to, že konfiskaci podléhal, neměl by důvod se usnášet na zvláštním zákonu [REDAKCE].

20. Dále pokud žalobkyně navrhovala přezkum ústavnosti [REDAKCE], tak PLÉNUM Ústavního soudu svým stanoviskem ze dne 1. 11. 2005 sp. zn. Pl. ÚS – st. 21/05 vyloučilo možnost přezkumu, neboť v tomto stanovisku vyslovilo názor, že byť k majetkovým křivdám došlo v zásadě v rozporu s principy právního státu v minulém období, Ústava ani jiný právní předpis nevyžadují, aby tento majetek byl vrácen nebo za něj poskytnuta náhrada a ani aby k tomuto účelu byly prováděny jakékoli změny v právním řádu. Za této situace bylo svobodnou vůlí státu, zda umožní bývalým vlastníkům dotčeného majetku usilovat o jeho vrácení což bylo umožněno přesně v rozsahu vymezeném z hlediska časového a věcného restitučními předpisy. Pokud tedy stát sám nepřikročil k aktu, kterým by dobrovolně obnovil vlastnické právo tam, kde bylo v minulosti státem násilně odňato, nelze se cestou žalob domáhat ochrany vlastnického práva proti třetím subjektům ani proti státu. Na otázku, zda je možné domáhat se ochrany vlastnického práva, k jehož zániku došlo před rokem 1948 prostřednictvím zpochybnění právních skutečností, na základě, nichž k takovému zániku došlo, a tedy nikoli způsoby stanovenými restitučními předpisy, nýbrž za použití obecných občanskoprávních institutů odpovídá Ústavní soud záporně. Není proto relevantní otázka, klíčová dle žalobkyně, zda nemovitosti přešly na stát již dekrety prezidenta republiky nebo až z. 143/1947 Sb, jak v mnoha svých rozhodnutích dovozují soudy (II.ÚS 1161/09).

21. Některé z navržených důkazů soud zamítl a to: místopřísežným prohlášením [REDACTED] ze dne [REDACTED], místopřísežným prohlášením [REDACTED] ze dne [REDACTED], místopřísežným prohlášením [REDACTED] ze dne [REDACTED] platebním příkazem [REDACTED] ZE DNE 28. 10. 1955 č. j. A 29/50, dodatečným výměrem Finančního úřadu pro poplatky a dopravní daně ze dne 10. 12. 1954 č.j. 54/49002195, konfiskační vyhláškou Okresního národního výboru v Českých Budějovicích ze dne 4. 10. 1945, dopisem ONV v Českých Budějovicích, rolnické komise adresovaným [REDACTED] ze dne [REDACTED], dopisem Okresní rolnické komise ze dne 3. 10. 1945, dopisem Ministerstvu zahraničních věcí ze dne 19. 9. 1947, č.j. A 46/17-17/9-47-VI/1, odvoláním a námitkami dr. [REDACTED] ze dne 16. 10. 1945, přípisem generálního konzula [REDACTED] ze dne [REDACTED], č. 5.652HU, osobním dopisem generálního konzula [REDACTED] ze dne [REDACTED] osobním dopisem [REDACTED], přípisem Okresního národního výboru v Českých Budějovicích ze dne 4. 10. 1945 č. j. I-21836/45, přípisem Ministerstva zahraničních věcí ČSR ze dne 20. 6. 1945, rozhodnutím Zemského národního výboru v Praze ze dne 5. 3. 1946, odborným článkem Mgr. [REDACTED], [REDACTED] „[REDACTED]“ [REDACTED] v dobách válečných i poválečných publikovaných v časopise čísle [REDACTED], výměrem ONV ze dne 12. 2. 1948, přípisem Okresní rolnické komise ze dne 19. 2. 1946, zprávou Správy pro věci majetkové a devizové ze dne 7. 9. 1981, výňatkem z dobového listu o návštěvě Dr. Edvarda Beneše v Českém Krumlově v roce 1937, [REDACTED] [REDACTED], důvodovou zprávu k [REDACTED] přípisem Zemského národního výboru v Praze ze dne 5. 3. 1946 č. 447/1946, výměrem Zemského národního výboru v Praze ze dne 23. 6. 1945 č. III 1A-932-1945, zprávou o přehlídce přípravných prací k převzetí majetku z roku 1947 č. j. IV 1-62/4-1947, zprávou o výsledku revizní prohlídky [REDACTED], [REDACTED], dopisem [REDACTED], [REDACTED], novinovým článkem [REDACTED], [REDACTED] žádostí JUDr. [REDACTED] ze dne [REDACTED] adresované Ministerstvu zemědělství, doklady o odmítnutí udělení víza, přípisem Ministerstva zahraničních věcí ČSR ze dne 20. 6. 1945, přípisem Zemského národního výboru v Praze ze dne 5. 3. 1946 č. 447/1946, vyjádřením úřadu předsednictva vlády kanceláři prezidenta republiky č. j. 303653/47 ze dne 15. 7. 1947, zprávou k zákonu o převodu vlastnictví majetku [REDACTED] na Zemi Českou, vyjádřením Presidia ministerstva techniky č.j. 4850/3 pres.1947 ze dne 20. 6. 1947, vyjádřením Ministerstva pro sjednocení zákonů č. j. 11268/47 ze dne 23. 5. 1947, vyjádřením Nejvyššího účetního kontrolního úřadu č. 8.395/1947-IV/A ze dne 5. 5. 1947, návrhem Zemského národního výboru na vklad vlastnického práva, usnesením knihovního soudu o povolení vkladu, zápisem o mimořádné schůzi členů představenstva zemského konané dne 23. 5. 1948, přípisem Zemského národního výboru v Praze ze dne 3. 6. 1948 č. j. XII 3-486-1948, přípisem MZ č. j. XII-397-1948 ze dne 14. 1. 1949 o likvidaci národní správy ke dni 31. 5. 1948, zprávou o likvidaci národní správy [REDACTED] ze dne [REDACTED], zprávou o založení opravného prostředku ze dne 15. 1. 1951, zápisem o poradě konané dne 27. 9. 1950, zprávou o přehlídce přípravných prací k převzetí majetku z roku 1947 č.j. IV 1-62/4-1947, zprávou o výsledku revizní prohlídky [REDACTED] přípisem Zemského národního výboru ze dne 17. 10. 1947 č. XII/3-734/2-1947, dopisem majetkového úřadu ze dne 11. 5. 1994, zprávou Správy pro věci majetkové a devizové z roku 1981, doplňkem k informaci ze dne 21. 3. 1994 č.j. 1224/94-440, dopisem Ing. [REDACTED] majetkovému úřadu ze dne 21. 10. 1996, dopisem majetkového úřadu Ing. [REDACTED] ze dne 21. 25. 1997, úředním záznamem o podaném vysvětlení JUDr. [REDACTED] ze dne 7. 1. 2005, nálezem výboru pro lidská práva OSN č. j. 757/1997 ze dne 29. 11. 2002, návrhem na výslech svědka Dipl. Ing. [REDACTED] na č. l. 47, zprávou k přípravě převzetí [REDACTED] č.j. IV 1-62/4-1947, písemnou, popř. grafickou identifikací nemovitostí dle současného stavu v katastru nemovitostí – dotazem na Katastrální úřad v Mostě.

- ### Poučení:

Nebude-li splněno co ukládá vykonatelné rozhodnutí, lze se plnění domoci v rámci jeho soudního výkonu.

JUDr. Romana Malá v. r.
soudkyně